

DE WERELD

HOOFDSTUK V.

GESTALTEN.

Gestalten zien wij door de gehele wereldgeschiedenis optreden in de mythologie en in het geloof van de mens. Overal in sprookjes, in overleveringen en legenden duiken eigenaardige figuren op die bovennatuurlijk begaafd zijn, die misschien goden zijn en toch soms onder de mensen wandelen. Om eerlijk te zijn, het verschil is niet zo groot of we het nu hebben over Sint Pieter, die in Vlaanderen wandelt of over de oude Jupiter, die aan zijn vrouw ontkomen, ronddoelt ergens in Italië.

Wat is er aan de hand met al die gestalten? De mens heeft gestracht in die personificatie de kwaliteiten en eigenschappen uit te drukken, die hij in de natuur vermoedt of die hij graag zelf zou willen bezitten om zo te komen tot een aantal figuren waarin hij de kracht, die hij wil ontmoeten, kan erkennen. En daar begint het wonderlijke raadsel van deze tijd.

In uw dagen namelijk zijn er nog maar heel weinig van deze gestalten. God is een abstractie geworden, die we met een symbool aanduiden. De heiligen zijn langzaam maar zeker zelfs door hun eigen kerk de hemel uitgejaagd. De goden, zoals ze elders bestaan, verliezen steeds meer het aanzicht van het bovennatuurlijke. Toch zijn dezelfde krachten en machten, die er altijd rond de wereld zijn geweest ook nu nog aanwezig. Ook in deze vaak erg materialistische tijd is de mens omringd door het onzichtbare, het onbekende en blijft de kennis van de mens een klein eiland in een zee van onwetendheid.

Als ik zeg dat er krachten rond deze wereld zijn, dat er onzichtbare werelden bestaan vlak bij de mens, dan is dat zeker niet bij wijze van spreken. Ik zou hier nogmaals uitvoerig kunnen herinneren aan de beperkingen van de mens. De mens ziet maar een betrekkelijk klein deel van de werkelijkheid. Zodra hij verder gaat in het violette licht of misschien verder afdaalt in het rode, komt hij in een wereld waarin alle gestalten anders zijn, maar waar plotseling ook meer gestalten zijn dan door het menselijk gezichtsvermogen wordt vastgesteld. Maar waarom zouden we ons bezighouden met de onvolmaaktheid van de mens? Degenen die in de loop der tijden daarvan nog niet overtuigd zijn, leren dat toch nooit, dus dat vergeten we dan maar. Laten wij beginnen met te stellen:

Alle bestaan is beziëld. Een beziëling impliceert een bewustzijn. Een bewustzijn kan alleen daar bestaan waar een wisseling van krachten plus een mogelijkheid tot erkenning aanwezig is. Overal is er dus een vorm van bewustzijn, overal is energie. Of wij die energie nu definiëren als een veld, als een gedachtenwolk of als een andere dimensie dat doet minder ter zake, want wij hebben eigenlijk niet te maken met een definiëerbare kracht vanuit menselijk standpunt beschouwd. Wij hebben alleen

maar te maken met een vermogen waaruit de mens soms kan putten. Op het ogenblik, dat de mens een voorstelling heeft - hoe willekeurig en onjuist dan ook - die voor hem geassocieerd is met krachten of verschijnselen, die uit het onzichtbare naar voren kunnen treden, ontstaat er voor hem een relatie met de kracht waaruit ze voortkomen en daardoor meer of minder een beheersingsmogelijkheid van de verschijnselen. Daar waar de mens benoemt en namen geeft aan deze krachten, antwoorden zij op deze namen. Niet omdat ze hun wezen omschrijven, maar omdat het gedachtenbeeld voor de mens alles bevat wat deze kracht kan betekenen en zelfs ook bepaalde dingen die zij niet is, maar die tot een andere kracht zouden kunnen behoren.

Wat de mens verbindt aan een naam is heel vaak een conglomeraat van verschillende krachten. Maar het beeld bestaat in hem en daardoor zal de naam voor hem de ontvangstmogelijkheid voor die kracht activeren. Dientengevolge stel ik:

1. Alle gestalten, die wij opbouwen zijn zinvol. Niet omdat ze bestaan, maar omdat ze onze uitdrukking vormen van een relatie die er tussen ons en de ongeziene wereld, de ongeziene delen van de kosmos bestaat.
2. Als wij een kracht, een verschijnsel of een van de vooromschreven gestalten benoemen, dan is deze naam een machtwoord. Niet omdat ze werkelijk macht uitoefent t.a.v. de kosmos, maar omdat zij voor ons de sleutel is tot een innerlijk begrip waardoor wij toegang krijgen tot vermogens, die ons niet eigen zijn.

Waarom zijn de gestalten dan zo wisselend bij de mens? Want als u aanneemt dat het voorgaande juist is, dan kunt u zich voorstellen dat er een magische periode is in de mensheid waarin eigenlijk maar één God wordt vereerd. Dat blijkt in het begin van de historie der mensheid bij de eerste beschavingen inderdaad waar te zijn geweest. Daar was één God die alle verschijnselen omvatte. De naam van die God verschilde van volk tot volk, ook de wijze waarop hij werd uitgebeeld. Maar dat verschil deed eigenlijk niet ter zake, want dat was een plaatselijk gebruik. Men viel toen nog niet zo erg over het verschil van naamgeving. Het is duidelijk, dat als de één zegt "Mohammed" en de ander "Jezus" daar altijd strijd over kan komen. Wie is de ware profeet? Maar als de één zegt "God" en de ander "Allah", dan zeggen ze in wezen hetzelfde. De naam die wij geven omschrijft dezelfde kracht. Dientengevolge zal door elk van deze namen die kracht voor ons kunnen worden geactiveerd, indien wij daarin geloven. Zo was het in de oudheid.

Langzaam maar zeker kwamen er kleine rijken. Er zijn zelfs keizerrijken geweest. Er was in die dagen een keizerrijk waarvan het bevolkingsaantal kleiner was dan dat van uw land op het ogenblik. Het keizerrijk M^d. Het had grote macht hoewel het niet veel meer inwoners telde dan een stad als Amsterdam. Maar daar gaat het niet om. Het gaat erom dat een dergelijke groepering zich gaat zien als afgezonderd, verschillend van de omgeving. Men kent zichzelf eigen vermogens toe, men heeft behoeften en men creëert dus een andere godsvoorstelling om te beantwoorden aan datgene wat men zelf wil zijn.

Zo ontstaan er verschillende goden in de verschillende stammen en groeperingen, omdat ze daarmede zich willen afzetten tegen andere stammen en groeperingen. Maar dat betekent ook, dat ze hun God krachten moeten toekennen die verschillen van die welke de God van een andere stam heeft. En daardoor zien wij langzamerhand een verwazen van het eenheidsbegrip. De algemene toegang tot kosmische waarden blijft grotendeels voorbehouden aan enkele inwijdingsscholen over de gehele wereld verspreid, terwijl de gestalten, die de volkeren opbouwen in steeds grotere mate slechts een bepaalde kwaliteit bevatten. En nu zien wij het wonderlijke: Omdat de goden, die men eert alleen maar een bepaalde kracht kunnen wek-

ken en men soms andere krachten nodig heeft, worden er meer goden gecreëerd. Een veel-godendom ontstaat voor de mens niet alleen omdat hij alles wil benoemen, maar ook omdat zijn behoefte aan energie een groter aantal gestalten vraagt daar hij niet de gelijkwaardigheid van de Oerkracht wil erkennen, omdat die ook bij een ander volk wordt vereerd.

Nu heeft u in deze tijd geen gestalten. Maar waarom zouden we geen gestalte opbouwen? Natuurlijk, wij kunnen geloven aan dat kleine volkje: de gnomen en elfen, die ronddartelen en ergens onder de aarde hun rijk hebben of die in de enkele bossen die nog overgebleven zijn dansen op een weideveldje waar paddestoelenkringetjes aanduiden dat ze er geweest zijn. Dat zijn sprookjes. Maar als wij weten wat voor kracht ze vertegenwoordigen, dan is het misschien niet eens zo dwaas om aan te nemen dat onze tuindwerg macht vertegenwoordigt.

Als wij spreken over God, dan is al die theorie onbelangrijk. Maar zodra God voor ons een kracht is die wij activeren, dan is het belangrijk dat we een naam hebben, al is dat "God" zonder meer en dat we nog een vage, maar toch voor ons aanvaardbare aanduiding kennen van wat Hij zou kunnen zijn. Wij moeten er een verschijningsvorm voor vinden. Het is hierdoor dat je kunt komen tot het activeren van de energieën waarover ik reeds sprak.

Nu ziet u op de wereld tegenwoordig een aantal heel wonderlijke verschijnselen. Paranormale begaafdheden komen op het ogenblik kennelijk sterker voor, zijn beter wetenschappelijk controleerbaar en worden objectiever bestudeerd in de landen die geen godsdienst hebben dan in de landen die officieel wel een godsdienst hebben. Hoet zit dat?

Wel, de godsdienst probeert de macht, die buiten het menselijk bereik ligt in een eigen hiërarchie een gedaante te geven. Maar de werking van die gedaante wordt in diezelfde godsdienst aan een bepaalde kaste voorbehouden. En dat betekent, dat de gewone mens er zelden toe komt om die totaal-kracht te benaderen. Het is b.v. opvallend, dat er in het katholicisme heel veel bedevaartplaatsen zijn waar Maria of een andere heilige wonderen heten te doen, maar dat er geen enkele plaats te vinden is waarin God zelf die wonderen doet. Dat komt, omdat de mensen de moed niet meer hebben om over het hoofd van de menselijke hiërarchie heen te grijpen naar de godsvoorstelling en daaruit zelf te putten. Als wij in deze tijd een onderzoek willen doen naar deze krachten, dan moeten wij daarvoor een mens hebben, die er geen belang bij heeft om die krachten weg te drukken of ze voor te behouden aan een bepaalde groep.

Als je in het Oostblok séanceert, zoals sommige van onze broeders regelmatig doen, dan heb je wel eens een enkele keer controle. Dat gaat heel wonderlijk. We hebben daarvan kort geleden een ervaring gehad.

Er waren twee mensen die tot het partijkader behoorden. Eén van hen had een behoorlijke academische opleiding gehad. Ze maakten 't onmogelijk te séanceren, tenzij ze bij de séance aanwezig mochten zijn. Wat natuurlijk voor de spreker in kwestie aanleiding was om gegevens van o.m. technische aard te verschaffen, die niet algemeen bekend waren.

Nu zou men in het Westen hebben gezegd: Dit mag niet. Dit is uit den boze, want hier worden onze heilige geheimen aangeraakt. Dáár heeft men gezegd: Het zou voor de Staat gevaarlijk kunnen zijn, maar er moet iets zijn waardoor die gegevens hier aanwezig zijn in een persoon waarvan wij weten dat hij daar niet de beschikking over heeft. Dus moeten wij nagaan wat hier aan de hand is.

En dus voorzien wij in de nabije toekomst, dat de Orde der Verdraagzamen (die zich overigens dáár de Broederschap der Mensen noemt - dat is de juiste vertaling) deel gaat uitmaken van een aantal experimenten in de universiteit van Kiev. Een krankzinnige situatie. Maar wat kan daar nu gebeuren?

Deze Orde zal zich in die omstandigheden, juist om een verder séanceren mogelijk te maken, moeten tonen als een bron van kennis en vooral

van coördinatie van kennis. Dat betekent dat voor een aantal mensen, die wetenschappelijk gevormd zijn en die helemaal niet geloven dat we geesten zijn - laten we dat er maar meteen bij stipuleren - het begrip van de Broederschap der Mensen de gestalte wordt waaruit kennis kan worden geput. Voor hen wordt dit het beeld van een soort collectivum, waarschijnlijk voor hen het gemakkelijkst gesignaleerd in een séance, het denkbeeld van een séance of misschien zelfs de voorstelling van een medium, maar waaruit zij kennis kunnen putten. Ik garandeer u, dat ze daardoor - al geloven zij niets - in staat zullen zijn hun eigen kennis en vooral de coördinatie van bestaande kennis aanmerkelijk te verbeteren.

Dat kan in het Westen niet. Het is hier zo, dat een ieder zoekt naar eigen prestige. In het Oostblok is het experiment eigenlijk pas een prestige-object op het ogenblik dat je dat experiment zelf kunt herhalen. Daarom is de ontleding van het verschijnsel en vooral ook het zelf werken met het verschijnsel voor hen belangrijker dan het prestige waarmee je je eigen oordeel over het verschijnsel velt en tegenover anderen probeert te handhaven.

Datzelfde is ons opgevallen t.a.v. bepaalde praktijken van genezing, van voorspelling, van telepathie en telekinese. De mensen werken daar serieus mee. Het enige wat ze nog niet hebben begrepen, is de noodzaak een voorstelling te hebben. Laten we een eenvoudig voorbeeld geven:

Een telekineet wil een voorwerpje verplaatsen laten we zeggen 1 cm naar links of naar rechts. Wat moet hij nu doen? Om dit mogelijk te maken moet hij zich voorstellen, dat hij persoonlijk dit voorwerp verplaatst, ook zonder dat hij lichamelijk maar één beweging maakt. Daarin ligt het hele geheim. Hij wordt hier zelf tot de gestalte, die het verschijnsel veroorzaakt. Als hij dat op de juiste manier doet, dan is hij een goed telekineet. U ziet hoe eenvoudig het eigenlijk is.

Men heeft daar nog niet begrepen dat je niet noodzakelijkerwijze aan de geest hoeft te geloven, maar dat je om bepaalde verschijnselen uit de geest mogelijk te maken toch een voorstelling moet hebben. Of die voorstelling juist is of niet, dat doet minder ter zake. Het is belangrijk, dat je een beeld hebt waardoor je toegang krijgt tot het bereiken van kracht en mogelijkheden, die voor de mens normalerwijze niet toegankelijk zijn.

De situatie wordt misschien wat duidelijker, als ik u iets vertel over magie.

In de magie roept men een groot aantal goden en demonen op. Op het eerste gezicht is het een beetje dwaas om monsters op te roepen, die doen denken aan b.v. Balinese tempelwachters of aan gestalten van het schimmenspel de Wajang of die in de Wajang Wong worden gedanst. Vreemde gestalten. Figuren met wonderlijke capaciteiten, soms met een bijzondere dreiging. Waarom roepen ze juist die figuren op? Omdat in de magie de figuur, die je oproept niet menselijk mag zijn, want een zuiver menselijke voorstelling zou je weer binden aan de menselijke mogelijkheden-voorstelling. Door je nu een wezen voor te stellen dat kennelijk niet menselijk is, dat behoort tot een andere wereld, is deze voorstelling op zichzelf al een sleutel geworden tot krachten en energieën.

Als wij horen welke krankzinnige namen worden uitgeroepen bij bepaalde bezweringen, dan vragen wij ons af wie dergelijke klankuitdrukkingen heeft uitgedacht. Die namen of klanken zijn juist door de moeilijkheden, die ze bij het produceren ervan geven, begeerlijk geworden. Men geeft aan een niet-menselijke gestalte een niet-menselijke klank-combinatie, die bovendien zo moeilijk is dat ze door anderen niet te imiteren zijn zonder langdurige scholing. Zo bouwt men dan voor zichzelf een eigen poort tot de kracht, die rond de wereld is.

Wat is die kracht? Ik zal trachten daarover enige redelijke gegevens te verstrekken.

Datgene, wat we als deze kracht omschrijven, zou het best kunnen wor-

den uitgedrukt als een potentiaal: een soort spanning, die niet tot ontlading komt, maar die door bepaalde begrippen tot een ontlading kan worden gebracht. Dit kan op verschillende manier geschieden. Voorbeeld:

Bij onweer zijn er vele verschillende bliksems. We hebben de enkelvoudige, de vertakte, de meervoudige, de neergaande, de opgaande en de bolbliksems. Allemaal verschijnselen van een verschil in statische lading tussen aarde en wolken. Er is maar één kracht. Maar nu zal een bolbliksem heel andere verschijnselen teweeg brengen dan een eenvoudige vorkbliksem. Een z.g. meervoudige bliksem (een tijdelijke ontlading op meer dan één punt) zal bij inslag veel eerder brand veroorzaken dan een enkelvoudige, omdat een meervoudige blikseminslag de neiging heeft om de hoogste inslagpunten tijdelijk te verzadigen waardoor een deel van de inslag op grondniveau plaatsvindt en meestal in de omgeving van een punt waar reeds de inslag was. Hierdoor ontstaat een grote hitte. Als ik u vertel dat daarbij zand tot glas kan worden gesmolten, dan is de inslagtemperatuur boven de 2000 graden C. Als dat gebeurt waar brandbaar materiaal in de buurt is, dan ontstaat er dus brand.

Een enkelvoudige bliksem en zelfs een vorkbliksem zal over het algemeen niet zo'n grote hitte veroorzaken, omdat hij zich op één hoogste punt kan ontladen.

Bij de vorkbliksem is de activiteit van een vorktak afhankelijk van de potentiaal Mogelijkheid in de z.g. hoofdtak. Dat wil zeggen: als een meervoudige bliksem een maximum temperatuur (nu geef ik een reële temperatuur) kan veroorzaken tot 7000 graden C., dan zal een vorkbliksem onder de ongunstigste omstandigheden een temperatuur kunnen bereiken van circa 1500 graden C. Dan krijgen we wel gesmolten zand maar geen glas (de z.g. donderstenen), terwijl een enkelvoudige bliksem over het algemeen alleen inslaat in een hoogste punt en dus wel een boom kan treffen en misschien zelfs splijten, maar op de bodem zelf geen kenbare verschijnselen achterlaat behalve misschien een verschroeiing van een stukje plantenleven. Dat is één kracht met verschillende verschijningsvormen.

We hebben dus te maken met één kracht. Die kracht zal in verschillende vormen optreden. In het leven van de mens treedt ze op als Od-kracht, levensenergie. Maar ze kan evengoed optreden als plasma, als telekinetische energie. Met een kleine variant kan ze ook optreden als een verruiming van bewustzijn, omdat ze dan een toegankelijkheid schept naar het gemeenschappelijk menselijk denken. De kracht is een en dezelfde, de verschijnselen zijn verschillend. Als u dat kunt onthouden, dan rest alleen nog de vraag: Waar is dit potentiaal.

Voor zover mij bekend is, is dit potentiaal overal aanwezig, zelfs in de ledige ruimte. Het is dus niet afhankelijk van het bestaan van sterren of planeten. Zelfs in de leegte tussen twee Melkwegstelsels is deze kracht aanwezig; maar ze blijft een potentie. Het blijkt, dat deze potentie van kracht tot uiting komt op het ogenblik dat energieën dit mogelijk maken, als er a.h.w. een negatief of een positief ten aanzien van die kracht wordt geschapen. Een positief zal de mens doorgaans niet kunnen voortbrengen. Ik laat dit even buiten beschouwing. Een negatief, waardoor men ontvankelijk wordt voor die krachten, kan ontstaan door een zich afstemmen op die kracht. Het voorstellingsvermogen van de mens (imaginatie) is een van de middelen waardoor die afstemming kan geschieden.

Het zal u duidelijk zijn dat de omschrijving van de aard van een energie voor de mens heel moeilijk zal zijn, voorals als ze een potentie is die alleen maar tot uiting kan komen doordat de mens in zichzelf een toestand schept waardoor die kracht zich kan ontladen. De mens zal geneigd zijn om die kracht ofwel aan zichzelf toe te schrijven, dan wel aan een toeval of een wetmatigheid die hij niet kent. De kracht zelf erkent hij echter niet, omdat ze alleen in verschijning treedt, als ze is omge-

vormd door het voorstellingsvermogen van de mens die haar activeert. Daar zitten we nu met een grote moeilijkheid. Wij hebben die kracht en wij kunnen niets doen. Het enige wat wij weten is, dat de menselijke voorstellingskracht en een concentratie, een beroep daarop een bepaalde functie heeft waardoor er verschijnselen ontstaan, die aan deze algemene kracht worden ontleend.

Dan gaan we weer even terug naar de oudheid.

Er waren goden en godinnen. Het aanroepen van een god betekende voor degene die dat magisch deed, dus bewust deed, het activeren van een bepaalde eigenschap. Het is bekend, dat bepaalde Romeinse heksen en magiërs zich beriepen op Jupiter als ze een onweer wilden wekken, dat ze met een beroep op Vulcanus inderdaad vulkanische verschijnselen konden verhevingen. Kennelijk hadden ze een voorstelling van datgene wat door die god (die gestalte) werd gedaan. En het was de voorstelling van de functie eerder dan de voorstelling van de god zelf, waardoor het mechanisme in werking trad en er inderdaad wonderlijke verschijnselen tot stand werden gebracht.

Zegt u nu niet dat het niet kan. Als u naar de Vesuvius gaat, dan heb je daar de solfataren en is er altijd wel een gids, die je wil laten zien dat door een krant te laten branden en die dan op de grond neer te slaan ergens anders een verheviging van dampuitstoting kunt verkrijgen. Het verband daartussen is niet helemaal duidelijk. De wetenschap weet ook niet precies waarom; ze weet alleen dat het gaat.

Zo gaat het nu ook, als wij ons voorstellingsvermogen gebruiken. Wat wij precies doen? Wij gebruiken een deel van onze gedachtenkracht. We scheppen daardoor een ontvankelijkheid voor die andere energie. Maar aangezien de ontvankelijkheid ervoor gepaard gaat met een voorstelling van de vorm, welke die kracht zal aannemen, zal ze de vorm aannemen die wij hebben gesteld. Zo heeft men eigenlijk altijd geprobeerd om in dat magisch werken met symbolen en anderszins krachtsverhoudingen uit te drukken.

Opvallend was in de tijd van de alchemisten dat ze op een gegeven ogenblik strijdige tekens gebruikten. In zo'n werkplaats trof men aan: een z.g. katholiek kruis (ongelijk armig) waaronder de voorstelling van de gehoornde maan, ook wel de Bok van Mendes en daaronder een voorstelling van de aarde: een bol waarin een wat gnoomachtig gezicht was getekend. Toen men de man van het atelier vroeg waarvoor dat nodig was, zei hij - dom genoeg overigens - dat het kruis de voorstelling was van de krachten die uit de godheid kwamen, de Bok van Mendes was de voorstelling van de beheersbaarheid die daarvoor bestond en de aarde was de voorstelling van datgene waarover de mens macht wilde verwerven en de elementen wilde veranderen. De goede man is verbrand! Wat hij zei was in zijn tijd ketterij.

Het gebruiken van symbolen betekende het stellen van een volgorde. Het stellen van die volgorde betekende een vormgeven aan de kracht, haar transformeren door je voorstelling tot iets wat je met je wil en je denken kon aanvaarden en beheersen. Dan stelde je je met het symbool een doel, zodat een dergelijk samenstel van symbolen een soort automaat was waardoor de mens niet alleen die kracht kon ontvangen, maar gelijktijdig en zonder verdere bewuste functie die ook ontladde op dat punt waar dat voor hem het meest belangrijke was.

Een krankzinnige situatie misschien vanuit het standpunt van een wetenschapsman. Deze zegt: Wat heb je aan al die symbolen? Die doen niets. Maar de alchemisten wisten dat je door het gebruikmaken van deze krachtsverhoudingen en door het activeren van voorstellingen kon komen tot resultaten, die ver boven datgene lagen wat behoorde tot de erkende menselijke wetenschap.

Als wij horen dat er bepaalde bezweringen worden gemompeld bij het maken van z.g. natuurdranken, dan zitten we al in de tijd van Paracelsus. We zien dat er spreuken bij horen. Wat betekenen die spreuken eigenlijk? Ze betekenen, dat bepaalde eigenschappen, die in de tisanen aanwezig heten te zijn door de energie a.h.w. naar voren worden geschoven, andere kwaliteiten en eigenschappen worden van kracht ontdaan zodat het eindresultaat een werkzame drank is.

Dat klinkt wetenschappelijk natuurlijk kolderiek. Maar hoe komt het dan dat men in de laatste tijd heeft moeten vaststellen dat een pijlgif, dat gemaakt wordt zonder spreuken, niet precies gelijk van uitwerking is als het pijlgif dat met spreuken wordt gemaakt? Ik bedoel hier de pijlgiften in verschillende samenstellingen waarvan men ook wel spreekt als curare. De samenstellingen zijn echter niet altijd gelijk aan die zoals bij de Jivaro's worden gemaakt. Men heeft daar proeven mee genomen. En het wonderlijke is, dat chemisch beide stoffen volkomen gelijk zijn, maar dat als men een prooidier daarmee aanschiet, de stof waarin de bezwering zit verwerkt een praktisch onmiddellijke verlamming veroorzaakt, terwijl de stof waarin geen bezwering zit eerst na een wat langere periode resultaat heeft. Bij het aanschieten van een aap bleek het verschil te liggen op bijna $1\frac{1}{2}$ minuut (84 sec.). Indien men dat nagaat, dan doet de spreuk dus wel iets. Maar de spreuk heeft alleen zin, indien men de betekenis van de daarbij behorende voorstelling kent. Kent men de voorstelling, dan is de spreuk eigenlijk overbodig. Het is de voorstelling waardoor wij krachten kunnen brengen in datgene waarmee wij werken. U ziet het, dat is magie, geen wetenschap. Of misschien wel? Het is een wetenschap waar de wetenschap nog niet aan toe is gekomen.

U leeft in een wereld waarin magie niet bestaat. U gelooft er misschien in, maar u denkt: Ik kan er niets mee doen. Maar u heeft uw eigen voorstelling van iets of iemand die u kan helpen: de gestalte. Een gestalte, die variëren kan naarmate in uw leven veranderingen optreden. Voor de een is het misschien de gestalte van een dierbare overgegangene, voor een ander is het Jezus zelf of mogelijk de een of andere geestelijke broeder of leider, mijmentwege een Tibetaanse monnik, die hier en daar meditaties leidt. Het is niet belangrijk wat die gestalte is. Wel is belangrijk dat die gestalte voor u reëel is. U moet haar aanvaarden als een werkelijkheid. Niet om de uiterlijke vorm, maar omdat ze kracht of wijsheid kan betekenen. Wat blijkt nu?

Als wij onze aandacht richten en concentreren op deze gestalte, dan maken we haar a.h.w. selectief. De kracht, die daaruit tot ons komt, is in overeenstemming met de vraag die wij hebben uitgezonden; tenminste de vraag die wij werkelijk hebben uitgezonden en niet de vraag die wij wilden formuleren. Er zijn mensen, die die kracht uitzenden met de mooie formulering "geef ons allen alle kracht die nodig is". In wezen bedoelen ze: "geef mij de kracht om net een beetje vlugger te zijn dan de anderen". En dan zijn ze wat vlugger dan de anderen, want die hebben er geen heul van. De formulering is dus bijkomstig. Uw eigen afstemming is bepalend.

In deze moderne wereld moet het geloof aan magie en aan magische mogelijkheden weer vorm en gestalte krijgen. Ik verlang helemaal niet dat men de oude vrezen uit de Middeleeuwen weer opbouwt: rondsluipende duivels, allerlei zich transformerende monsters onder de mensen. Maar je zou toch weer een gestalte moeten vinden waarin je kunt geloven en waarop je kunt vertrouwen. Een naam, die voor jou het summum van kracht en vermogen is. Want krachtens de menselijke imaginatie ontstaat er een afstemming van het menselijk wezen; en door deze afstemming heeft hij toegang tot deze kracht die ons allen omringd.

Deze kracht is niet beperkt tot uw wereld. Het wonderlijke is, dat zij in onze wereld op precies gelijke wijze te benaderen is, dat ze voor ons op dezelfde wijze werkzaam kan zijn. Onze relatie tot die kracht ver-

schilt niet veel van de menselijke relatie, zij het dat je er in de geest gemakkelijker gebruik van maakt. Het is dus een kracht, die wij zeker niet kunnen beschouwen als behorend tot een geestelijke sfeer. Ik denk, dat ze eerder een deel is van de structuur van de ruimte. Al kunnen wij haar wezen niet definiëren, wij kunnen de kracht gebruiken. Het gebruiken van die kracht, is het belangrijkste dat er bestaat.

Als u gaat kijken naar het paleis op de Dam, dan treft u boven op het dak de gestalte van Atlas aan die de wereld torst. Dat was vroeger een zeer geliefde voorstelling. Een mens kan de wereld dragen, als hij maar gelooft dat het mogelijk is. Veel van die mythologische figuren en gestalten geven alleen maar aan wat mogelijk is. Het is mogelijk om een augiasstal te reinigen. Dan moet je natuurlijk niet eerst een reinigingsdienst op touw zetten, want daarmee kom je niet verder. Maar als er werkelijk een reden is om iets te reinigen, dan kun je bepaalde krachten vrijmaken, die de reiniging voor jou tot stand brengen, zoals Hercules heeft gedaan door een rivier te leiden door de stal van Koning Augias.

De mythologische voorstellingen en de mooie verhalen zijn maar al te vaak aanduidingen van wat werkelijk kan gebeuren. Als wij horen dat de Argonauten op een zeker eiland tot zwijnen worden, dan denken wij aan een toververhaaltje met een gedaanteverandering. Maar als we even nadenken, dan weten wij dat mensen plotseling door onverklaarbare luiheid en gretigheid overvallen kunnen worden, als de condities juist zijn en men zich onderwerpt aan een uitstraling of een invloed. Maar wij horen ook dat de held van het verhaal in staat is om op den duur aan deze betovering te ontkomen, omdat hij haar beseft en zijn eigen kracht daar tegenover stelt. Hij moet ergens in geloven anders kan dat niet. In sommige gevallen moet je het zelfs onmogelijk maken om te reageren, zoals bij de bekende tocht tussen Scylla en Charybdis waarbij de zang van de sirenen de mannen altijd in hun verderf stortten. De enige, die kan horen, laat zich dan ook aan de mast vastbinden.

De mens moet zich vaak verankeren, ook in een realiteitsbesef, om niet te worden meegesleurd door krachten. Aan de andere kant moet hij toch de moed hebben om die krachten te horen, te zien en te aanvaarden; m.a.w. er vorm en gestalte aan te geven en er een beroep op te doen, indien hij ze nodig heeft.

Misschien wordt u nu duidelijk waarom ik "gestalten" boven dit onderwerp heb gezet. In deze dagen ontwerpt de mens vaak een gestalte, die destructief is omdat hij niet beter weet. Als u allemaal tezamen zit te denken aan het atoomgevaar, dan ontstaat de neiging om dat atoomgevaar te bevorderen. En als u gelooft dat het onvermijdelijk is, dan is de kans groot dat uw nabijheid alleen al voldoende is om bepaalde rampzalige omstandigheden in het leven te roepen. Als u gelooft dat de mensheid slecht is, dan zal de reactie van de mensheid op u en waarschijnlijk op uw hele omgeving inderdaad slechter worden. Want, of u het wilt of niet: als u in u een beeld ontwerpt en u gelooft daarin, dan heeft u daarmee krachten aangeboord. Maar u zendt die kracht zelf uit in overeenstemming met het beeld dat u heeft opgebouwd.

Een mens, die op de wereld leeft, moet leren positief te denken. Niet alleen omdat voor hemzelf die positiviteit beter is, maar ook omdat hij in zijn positief denken en in zijn positieve benadering van de problemen onwillekeurig krachten tot zich trekt waardoor hij beter zal slagen, waardoor hij ook voor anderen een beter slagen, een beter begripen, een beter werken mogelijk maakt, zelfs indien paranormale verschijnselen buiten beschouwing blijven.

Gelooft de mens dat er wonderen kunnen gebeuren, dan zullen er wonderen gebeuren. Dan maakt die mens de wonderen zelf waar. Waarom zoudt u zich als mens dan voortdurend afhankelijk maken van de vaak zeer negatieve voorstellingen, die anderen zich vormen van het leven en de ont-

wikkelingen in de wereld? Indien u oprecht gelooft, dat iets noodzakelijk is en u heeft de voorstelling van een kracht die u daarbij kan helpen, roep dan die kracht aan en begin aan uw werk. U zult zien, dat u meer presteert dan u ooit had gedacht. U zult zien, dat het toeval u helpt, dat u zonder te weten waarom een juiste keuze doet uit duizenden. U bereikt dan veel meer.

Indien u zelf kracht wilt uitzenden om een mens te genezen, dan moet u natuurlijk geloven dat u het kunt. Het is misschien nog beter te geloven dat er een kracht is, die u helpt. Er zijn energieën en krachten rond u zo groot, dat u daarmee werelden tot een bal zoudt kunnen maken. De mens heeft de voorstelling niet waardoor hij dat zou kunnen activeren. Hij heeft de grootheid niet om die krachten te ontvangen. Maar hij kan kleinere krachten en energieën wel degelijk ontvangen en ermee werken. Het is dan niet belangrijk hoe daarmee wordt gewerkt, als er maar mee wordt gewerkt en dit werken vanuit het menselijk besef zo positief mogelijk is gericht.

Als de gestalten uit de oudheid verbleken en er in het geloof van de mens een vaagheid optreedt, zo verliest hij vele mogelijkheden. Het is belangrijk, dat je een voorstelling hebt waarin je gelooft en dat je krachtens die voorstelling de kosmische energieën rond je activeert, dat je de potentie rond je tot actie maakt en zo jezelf en anderen helpt om de positieve waarden en neigingen van het menselijk leven te versterken en ten slotte tot waarheid te maken.

:-:-:

S P I R I T I S M E.

Wat is spiritisme? Er bestaan nogal wat eigenaardige voorstellingen van, ook bij degenen die zichzelf spiritisten noemen. In feite is het spiritisme het onderzoeken van verschijnselen, die door de geest worden veroorzaakt waardoor men voor zichzelf een bewijs krijgt van een voortbestaan na de dood. Dat wil zeggen, dat wat wij hier doen eigenlijk niet valt onder het spiritisme pur sang. Wat wij doen, is praten over allerlei dingen en proberen u allerlei dingen duidelijk en begrijpelijk te maken.

Een spiritist is iemand die veel meer geëmotioneerd raakt, als er ergens in zijn bed een houtworm klopt dan als één van ons een mooie rede houdt. Nu is langzaam maar zeker een groot aantal mensen tot de erkenning van het bestaan van de geest gekomen. Zij wilden daar iets anders van maken. Ze wilden het gevoel hebben dat hun spiritisme een plaatsvervangende religie was. Dat werd dan het spiritualisme, waarbij wij overigens mogen opmerken dat het gehalte daarvan vooral in het begin niet bepaald hoog is geweest. Het ging hier hoofdzakelijk om prediking. En dat betekent dat geesten, die doorkwamen met een Leger-des-Heilsmentaliteit de grootste belangstelling kregen, dat predikingen over de schoonheid van de sferen belangrijker waren dan beschouwingen over de wereld. Kortom, dat men eigenlijk de vlucht uit de werkelijkheid, die voor velen in de religie is gelegen, nu probeerde over te brengen in de richting van de geest en van het spiritualisme.

Daarnaast speelde natuurlijk de mogelijkheid van persoonlijk contact met de "doden" een grote rol en tevens vermoedelijk ook de kans, die je

had om via psychometristen e.d. allerlei dingen te weten te komen over verleden en toekomst. Het werd een tijdlang een beetje kermisachtig. Er zijn perioden geweest waarin handige goochelaars, die niet zo goed de kost konden verdienen, zich plotseling tot medium bombardeerden en met wat zwevende trompetjes en tamboerijnen een zeer goede broodwinning hadden. Echter in diezelfde tijd bestond er een enorme behoefte bij vele mensen aan een reëel verschijnsel, aan het werkelijk door de geest of althans met paranormale krachten tot stand brengen van soortgelijke verschijnselen.

Wij hebben dan een periode waarin het donkere kabinet hoogtij viert, maar waarin ook mensen als b.v. Home aantonen dat levitatie mogelijk is en nergens aan gebonden is. Op een van zijn séances, die bij daglicht werd gegeven, speelde hij het klaar op de derde verdieping van een huis door het ene venster naar buiten en door het andere venster weer naar binnen te zweven. Dit werd door een groot aantal mensen gade geslagen.

Hierdoor ontstond ook nog een ander verschijnsel, namelijk de wetenschappelijke verwerping van het spiritisme. Tot op dit ogenblik was het eigenlijk speelgoed geweest. Je kon de schouders ophalen en zeggen: Nu ja, het zijn handige goochelaars en volksbedriegers. Wat dat betreft, er waren ook wel bedriegers. Er is een medium geweest, dat een speciaal hol blikje in de schoen - die wat groter was - had ingebouwd. Als er dan een vraag werd gesteld aan een klopper, dan was het bewegen van de grote teen voldoende om het aantal gewenste klikken tot stand te brengen, zodat de geest voortdurend antwoord gaf.

Toen echter de wetenschap zich ertegen begon te verzetten, werd gelijktijdig een andere groepering bewust van het verschijnsel. Er zijn tijden geweest dat verschijnselen zoals de manifestatie van Kathy King erg veel publiciteit kregen, maar we zien gelijktijdig de studie, die men maakte van b.v. de geestelijke aberraties van de mens. Er worden séances gehouden. Door die séances blijkt men vaak in staat te zijn om krankzinnigen te genezen. De theorie van bezetenheid en aanhechting, die overigens kerkelijk al lange tijd bestond, krijgt een nieuw karakter. Er zijn zelfs mensen, die daarvan niet alleen een hele studie van maken, maar hun leven aan dergelijke praktijken wijden. Eén van de bekendsten was een Engelse arts, aankomend psycholoog, die tezamen met zijn vrouw tenminste 900 mensen, die als ongeneeslijk krankzinnig waren opgesloten, weer de vrije wereld in heeft geholpen door de z.g. contact-reddingsséances. Hij heeft later een boek daarover geschreven en op grond van dat boek werd hij door al zijn collegae uitgelachen. Als therapie wilde men die komedie nog wel aanvaarden, maar niet als een reëel verschijnsel.

Zo wordt de parapsychologie geboren waarin Engeland alweer een hoofdrol speelt. Ook dat is weer begrijpelijk, want de Engelsen zitten eigenlijk in de bakermat van de paranormale verschijnselen, het volksgeloof en het bijgeloof: India. Daar ontstaat niet alleen de theosofie, maar komen ook allerlei verschijnselen te voorschijn, die controleerbaar zijn. En in The Royal Society for Psychical Research komt langzaam maar zeker een onderzoek van de z.g. psychische verschijnselen op gang. Daarmede verplaatst het spiritisme zich in de richting van het erkennen van het paranormale vermogen van de mens. De parapsychologie, hoe onbeholpen vaak nog in haar experimenten en hoe moeizaam soms in haar pogingen om alles toch nog weer een rationele verklaring te geven, gaat aan het verschijnsel in de wereld van de mensen een nieuwe gestalte geven: namelijk het wetenschappelijk gecontroleerde feit. En dat kun je nu wel schouderophalend afdoen, maar je kunt het niet meer weglachen.

Er ontstaat ongeveer in de dertiger jaren zelfs een soort strijd tussen bepaalde kerkgenootschappen, de parapsychologen en natuurlijk de spiritisten. Er is een Anglicaans bisschop die uitroept: "Engeland dreigt in de greep van de duivel te vallen, want het spiritisme neemt hand over hand toe en zelfs onze ernstige onderzoekers laten zich verblinden door

deze werkzaamheden van de duivel."

Hier zien wij weer: er is een aantasting van gezag. Het is de kerk, die de aantasting als eerste serieus ervaart en daarom probeert maatregelen te nemen. Maar hoe kun je maatregelen nemen in een wereld, waarin nog wel geen ontkerkelijking plaatsvindt, maar waarin wel de macht van de kerk al voor een groot gedeelte is overgegaan in handen van politieke groeperingen. Deze politieke groeperingen beschermen juist de niet-kerkelijke geloofssoorten. Niet omdat zij ze belangrijk vinden, maar omdat ze hopen hiermee een wig te kunnen drijven in het gesloten front van de kerkelijk-sociaal-politieke beweging.

Het is interessant te zien hoe 't verder gaat. De verschijnselen worden steeds minder. Zeker, er zijn nog theekransjes waarin men met kruis-en-bord, planchette etc. werkt. Automatisch schrift verheugt zich nog steeds in een grote populariteit. Maar toch - en misschien is de crisis daar wel mede een beetje schuld aan en ook de voorandringen in de maatschappij zoals die zich manifesteren in het extremisme naar links en naar rechts - ziet men de lezingen, die men volgt nog altijd graag in een wat kerkelijke stijl, ook in Nederland.

Er is een sterk moralisme in alle spiritualistische en zelfs spiritistische uitingen te herkennen. Iemand, die niet aan deze behoefte tot moralisme voldoet, wordt beschouwd als een spotgeest of iets dergelijks. Om te verduidelijken: Onze vriend Henri kan in deze tijd weerklank vinden. Kort vóór de oorlog had hij dat zeker niet gevonden. Dan zou hij als een spotgeest of demon beschouwd zijn, omdat zijn benadering van de feiten rechtlijnig is en hij zich met de feiten bezighoudt en niet alleen met de filosofie.

De tweede wereldoorlog veroorzaakt grote spanningen. Een groot aantal mensen zijn afgesloten van een onvervormde voorlichting. Ze hebben het gevoel bedrogen te worden en ze zoeken langs vele wegen, ook langs spiritistische en spiritualistische wegen, inlichtingen te verkrijgen.

Het spiritisme en het spiritualisme beginnen op te duiken zelfs in gevangenissen, in concentratiekampen, in de maatschappij, in de gemeenschap waar mensen in werkelijke nood verkeren vaak zoekend naar een uitweg. Er komen antwoorden, die in vele gevallen bevredigend zijn. Er komen krachten los, die op z'n minst genonen verbluffend zijn.

Het is bekend, dat in bepaalde kampen in Polen en Duitsland maar ook in Indonesië op het schiereiland Malakka en zelfs in India paranormale genezing vaak voorkomt. De geest vervangt a.h.w. de radiobERICHTGEVING. De geest geeft energie en troost. En dat betekent, dat de emotionele inhoud, die voor de mensen in het spiritisme ligt, een andere begint te worden. Het is niet meer alleen maar de openbaring van hoge geestelijke waarden, die vol moralistische prediking de mens betuttelen voor zijn fouten. Het is geworden tot een communicatie waarbij de geest wordt aanvaard als helper, die zich gewoon met stoffelijke feiten mag bezighouden en de waarheid mag zeggen.

Dit kenmerkt dan de ontwikkelingen na de tweede wereldoorlog. Hier krijgt de geest voor het eerst de mogelijkheid om ook meer materiële onderwerpen te beschouwen. Zeker, een ieder overschat op dat terrein wel eens zijn mogelijkheden. Ik herinner mij één van de grootste flops, die de Orde geproduceerd heeft op een discussie-avond; nl. een discussie over "De film als wereldspiegel". De respons was uitermate gering, de interesse eveneens. Toch was de inhoud zeer belangrijk, want wat daarin is gezegd over de film als wereldspiegel geldt evengoed voor de televisie en voor de gehele vermaakssector. Maar toen was men er gewoon niet rijp voor.

Verhandelingen over economie, die onder ons gezegd en gezwegen een uitermate goede inleiding vormen voor de economie en bij de leek een goed begrip daarvoor kunnen wekken, worden als niet interessant terzijde gelegd. Want de mens verwacht juist van de geest dat de andere wereld aan

het woord zal komen. Als er een tour door de sferen wordt gemaakt, zit iedereen vol huivering en interesse te luisteren. Het is zo interessant te weten dat er in Zomerland daar een huis staat en ginds een beeld. Maar als diezelfde geest probeert duidelijk te maken welke ontwikkelingen er zich onder de mensen afspelen, dan blijkt de belangstelling veel minder te zijn. En als die geest bovendien nog de brutaliteit heeft bepaalde politieke aspecten te belichten, al worden die dan nog zo goed en duidelijk belicht, dan trekt men zich soms aarzelend terug.

Maar de tijd gaat verder. De tegenstelling tussen het leven van de mens en zijn geestelijke behoefte wordt groter. Men begint langzaam maar zeker te begrijpen, dat er een synthese tussen geestelijk leven en stoffelijk leven moet worden bereikt en daardoor krijgt de geest de kans om op velerlei manieren van zich te doen horen. Zeker, de vrome prediking blijft nog bestaan. Er zijn nu nog groepen, die zich voornamelijk daarmee bezighouden. Maar daarnaast komen steeds meer groepen op de voorgrond, die zich bezighouden met voorlichting over het wereldgebeuren. Zij proberen een soort volksuniversiteits-opleiding te geven, waarbij zowel geestelijke waarden, abstracte begrippen, filosofische denkwijzen en ontwikkelingen als mede de meer praktische benaderingen, zelfs de ontplooiing van de eigen geestelijke gaven voortdurend weer de aandacht vragen. Daardoor heeft het spiritisme en het spiritualisme zich langzaam maar zeker voor een deel losgemaakt van de oorsprong.

Het spiritisme is niet meer iets wat nieuwsgierigheid wekt, ook al zal menigeen er nog wat onwennig tegenover staan. Het is geworden tot een uiten van de dingen die belangrijk zijn, het geven van richtlijnen aan de mensheid. Er wordt in toenemende mate zelfs gewerkt met een gelijktijdige verbreiding van bepaalde gegevens over de hele wereld voor zover die maar te bereiken is. Om u een voorbeeld te geven:

Op dezelfde avond, dat hier voorlichting werd gegeven omtrent de ontwikkelingen in Rood-China, geschiedde dat op twee plaatsen in de Ver. Staten, in één plaats in Canada en in Bogota. Tevens in een kring in de nabijheid van Bandoeng. Het gebeurde ook in verschillende Zuid Amerikaanse landen zij het dat die geen gebruikelijke spiritistische bijeenkomsten waren (het had daar ook nog iets met voodoo te maken), maar ook daar werden dezelfde gegevens bekend gemaakt. Zelfs in Australië zagen we kans om diezelfde gegevens te verbreiden. Dat wil zeggen, dat over een groot gedeelte van de wereld die gegevens werden verbreed op een ogenblik, dat men op aarde nog geen overzicht had over de ontwikkelingen. Dit is meermalen gebeurd. Ook in de laatste tijd hebben wij verschillende dingen over de gehele wereld bekend gemaakt; soms over politieke, soms over wetenschappelijke ontwikkelingen en in enkele gevallen ook over geestelijke mogelijkheden en tendensen.

Dat geschiedt niet alleen door de O.D.V., vergis u daar niet in. Het gebeurt door vele verschillende groepen en in vele verschillende formuleringen. Als u bij ons de redelijke formulering vindt, zo zult u elders misschien de openbaring of de profetie vinden als vorm waarin de mens het gemakkelijkst kan worden aangesproken. Maar de geest vervlecht steeds meer haar eigen bestaan met dat van de mens en probeert bewust steeds meer deel te nemen niet alleen aan de menselijke gebeurtenissen waarin ze soms wat kan doen, maar vooral ook in het menselijk denken, opdat er een gemeenschap van denken tussen geest en mensheid kan ontstaan.

Is dit nog spiritisme? Volgens de oorspronkelijke formulering zeker niet. Maar het betekent wel, dat de wereld van de geest voor steeds meer mensen toegankelijk zal worden. Het houdt in, dat steeds meer mensen zich van bepaalde gaven en capaciteiten bewust worden en dat ze deze gaan gebruiken. Hierdoor zullen ze, bewust of onbewust, mede betrokken worden in het geheel van het geestelijk bestaan en de sterminngen en mogelijkheden daarvan veel sterker ondergaan dan tevoren.

Voor sommigen is het heel moeilijk zich daarbij aan te passen. Ze maken perioden door van lusteloos zijn, van overgrote vermoeidheid. Soms willen ze niet weten dat ze uittreden. Maar langzamerhand wordt het normaler. Ze oriënteren zich daarop en mens en geest kunnen komen tot een bewust contact, een bewust samenwerking. En terwijl de geest leert uit datgene wat er op aarde gebeurt, kan ze door haar inzicht, haar overzicht, haar vermogen om bepaalde tijdselementen anders te hanteren vaak ook de mensheid nieuwe inzichten geven of een duidelijker begrip verschaffen omtrent gebeurtenissen, ontwikkelingen en zelfs toekomstige gebeurtenissen.

Denk niet, dat het spiritisme nieuw is. De naam ja. Er zijn echter tijden geweest dat de geest werkte door middel van orakels. Er zijn tijden geweest dat de geest zich openbaarde middels profeten. Er zijn tijden geweest dat geesten zich materialiseerden en zich manifesteerden en dan engelen werden genoemd of goden of demonen, die dan onder de mensen rondgingen. De huidige tijd toont de geest de mogelijkheid om zich met een groter deel van de mensheid in verbinding te stellen. Het spiritisme is a.h.w. de polsstok, die wordt gebruikt om een vereniging van geestelijke en menselijke kwaliteiten mogelijk te maken, zodat de gehele mensheid over de geestelijke waarden en inzichten kan beschikken en omgekeerd de geest voortdurend lerend uit de mensheid haar eigen denken kan uitbreiden en tot een grotere universaliteit van leven kan komen.

Spiritisme is een interessante zaak. Juist in deze tijd gaat het verschijnsel een nieuwe betekenis krijgen. Vroeger was het noodzakelijkerwijze de geest die klopte. Aan een houtworm mocht je niet eens denken, laat staan aan bedrog. Tegenwoordig vraagt men zich eerst af, of er een andere oorzaak is, of het houtworm is. Men elimineert a.h.w. de natuurlijke dingen, die vroeger tot zelfmisleiding en zelfbedrog hebben geleid; en dat in toenemende mate.

De verschijnselen, die eens alleen aan de geest werden toegeschreven, komen nu steeds meer in handen van mensen. Het aantal mensen dat bekend is als telepaath (geen toneel-telepaath, maar iemand die werkelijk telepatisch begaafd is), het aantal mensen dat andere kwaliteiten ontwikkelt die paranormaal worden genoemd, neemt steeds toe. Het aantal mensen dat in zichzelf een trip weten te maken waardoor ze meer gegevens en meer werkelijkheidswaarden in zichzelf ontdekken en naar de wereld toe kunnen projecteren, neemt steeds toe. Waar eens de geest een soort modus operandi was, is de geest nu geworden tot inspirator voor datgene wat de mens zelf moet zijn. Daarom geloof ik dat het einde van het spiritisme dichtbij is en het spiritualisme langzaam maar zeker toch ook zal uitsterven. Want een werkelijkheidsvervreemding door een vlucht in geestelijke verschijnselen lijkt mij niet aanvaardbaar meer in deze tijd. Bij de komende ontwikkelingen, die wij zeker tot 1980 en waarschijnlijk nog langer kunnen verwachten, moeten wij aannemen dat de werkelijkheid een steeds grotere rol gaat spelen en dat betekent ook de mens met zijn kwaliteiten en capaciteiten.

De geest wordt onbelangrijker, althans in het verschijnsel. Het is het verschijnsel zelf en de mens, die het kan veroorzaken, dat op de voorgrond komt. Maar dat is niet erg, want de mens, die met deze verschijnselen werkt, werkt in wezen met een gebied van krachten, van mogelijkheden, van besef zelfs waarin de geest thuis is.

De versmelting van werelden lijkt tot op zekere hoogte bereikbaar. En indien die versmelting van werelden bereikbaar is, dan betekent dat dat veel zelfbedrog, veel wegvluchten in rituelen, in godgegeven wetten, profetieën en openbaringen overbodig worden, omdat men in zichzelf de waarheid kan vinden, omdat men vanuit zichzelf a.h.w. toetsen kan welke geboden er bestaan. De mens gaat wat dat betreft een interessante tijd tegemoet.

Wij mogen natuurlijk niet verwachten, dat dat in korte tijd alle mensen zal omvatten. Maar als u uw eigen land neemt, dan is de belangstelling voor wat nog steeds - en vaak verkeerd - spiritisme wordt genoemd, gestegen van ongeveer 1/10.000 tot op dit moment bijna 1 %. Dat is een enorme verveelvoudiging. En zoals het in uw land gaat, gaat het in vele andere landen. Het is opvallend, dat zelfs in landen als Spanje en Italië, waar waarzeggerij wel belangrijk was maar het contact met de geest niet, tegenwoordig een toenemende belangstelling bestaat voor reële spiritistische of spiritualistische contacten waarbij lering wordt gegeven en niet alleen de toekomst wordt voorspeld of hulp beloofd.

Natuurlijk, er zullen altijd mensen zijn, die naar een séance gaan in de hoop een bekende stem te horen. Zo van: hallo, Mien, hier is Henk. Hoe gaat het met? Mij gaat het goed. Om een anecdote daaraan toe te voegen: Er was een vrouw uit Nederland, die hier haar man had verloren en in de Ver. Staten was terechtgekomen. Op aandringen van anderen ging zij naar een medium, die dan zou proberen om haar man te laten doorkomen. En werkelijk, na enige tijd klonk het ijl en vaag: "Sara, Sara, here is your Bram. How are you, old girl?" Waarop de vrouw uit haar rol viel en riep: "Alle jezus, Bram, wat heb jij geleerd om Engels te praten." Een anecdote, die niet nieuw is, maar die misschien illustreert hoeveel mensen het spiritisme zien.

Het gaat er niet om dat wij onze dierbaren kunnen ondersteunen en benaderen, hoewel dat voor velen in de geest nog belangrijk is. Daar behoeven we geen praatjes over te verkopen en er zeker geen tijd aan te verspillen door elkaar voortdurend te zeggen, dat het toch o, zo goed gaat. De geest vindt meer en meer de mogelijkheid om met de mensheid samen te werken en in de mensheid de veranderingen, die mogelijk zijn waar te maken.

De vergroting van inspiratieve werking is in deze tijd allerwegen merkbaar, ook al wordt dit misschien niet erkend als voortkomend uit de geest. Een steeds groter aantal gegevens, maar ook een groter aantal reële overwegingen van de mens t.a.v. het verschijnsel wordt overal bevorderd. De mens wordt langzaam maar zeker iemand, die zelf durft nadenken en die niet alleen maar nederig neerknielt aan de voeten van de meester, die als geest door een medium predikt. Een samenwerking van mens en geest.

Het spiritisme vindt hierin zijn voleinding en voltooiing en gaat over naar de volgende fase. De fase, waarin de grenzen tussen geestelijke en menselijke wereld steeds meer wegvallen en waarbij de geest althans hoopt met de mensheid tezamen een geestelijke waarde te kunnen opbouwen, die als vanzelf zal worden weerspiegeld in de stoffelijke ontwikkeling.

Het spiritisme hangt samen met de wereld. De geest kan niet los van de wereld worden gezien, want ze is daar opgegroeid. En zoals je als kind kunt emigreren naar een ander land en toch een vage herinnering behoudt aan het land waarin je je eerste levensjaren hebt doorgebracht, zo gaat het ook de geest.

Wat de mens betreft: die komt uit de sferen. Waarom zou hij zich niet vaag iets blijven herinneren van de toestand in die andere wereld? Waarom zouden we niet beginnen elkaar eens te schrijven? Gewoon contact op te nemen en duidelijk te maken dat die grens van tijd die ons scheidt eigenlijk onbelangrijk is. Vandaar dit betoog.

:--: